

den anden Side maa det erindres, at Grundlovens Paragrafer om Forenings- og Forsamlingsfrihed trænge i høj Grad til nærmere at udfyldes gennem bestemte Lovgivningsarbejder, som det gjælder om mange andre Bestemmelser i Grundloven, for saa vidt de skulle gøre praktisk Nytte og have Betydning — jeg skal blot nævne Paragrafen om Ministeransvarlighed. Saalænge man ikke har saadanne Love, har man intet Værn imod den administrative Vilkaarlighed; men saa skal man ogsaa være varsom med at gaa hen og erklære Noget for et Grundlovsbrud, og navnlig skal man, forekommer det mig, ikke henge sig i saadanne pure Formalismer, som medføre, at man i et Tilfælde som nærværende kan lade sig foranledige til at udtale sig imod den Fremgangsmaade, der er brugt af Politidirektøren. Der er ingen Tvivl om, at Politidirektøren i November 1872, da han erfarede, at der trods det Forbud, han havde givet, var bekendtgjort Oplysning til et nyt Møde paa Nørrefælled, var fuldstommen berettiget og beføjet til at forbyde Afholdelsen af dette Møde. At han nu, i Stedet for at udstede et nyt Forbud, erklærede de Folk, der ønskede at afholde det nye Møde, at han henholder sig til sit Forbud af 4de Mai, bliver dog i Realiteten det Samme. Mødet kunde forbydes, og der ikke i Grundloven i Noget til Hinder for at udstede det ene Forbud efter det andet. Men det vilde dog være komplet latterligt at forbyde, at Politidirektøren paa en Tid, da Gemytterne vare saa oprørte — og det var ikke noget saa kortvarigt Lidsrum — skulde være nødt til at udstede saadanne Forbud den ene Dag efter den anden, fordi visse urolige Hoveder fandt paa at avertere et nyt Møde hver Dag: det vilde være den pure Formalisme at opstille en saadan Forbudning. At han under saadanne Forhold er berettiget til at udstede Forbud imod en hel Række af Møder, derom kan der ikke være Spørgsmaal; Spørgsmaalet er kun, til hvor lang Tid et saadant Forbud kan udstrækkes, og med Hensyn hertil er det ogsaa Mindretallets Opfattelse, at han gjorde det temmelig langt og gjorde sig styldig i Tilfidsættelse af Grundlovens Bestemmelser ved at paaberaabe sig Forbudet af 4de Mai. Paa den anden Side maa det erindres, at da vor Betænkning kom frem, var det konstateret, at den omhandlede Forening eller Mænd, der stode den meget nær, havde faaet Lov til, aldeles uhindret fra Politiets Side at holde Møde, saa vidt jeg erindrer ogsaa paa Nørrefælled, og det var vistnok indrettet for at faae konstateret, om dette Forbud bestod eller ikke. Det var altsaa blevet en notorisk Sag, at Forbudet ikke længere bestod. Derfor kan jeg godt forstaa, at den ærede Minister ikke har fundet Anledning til at lade dette offentliggjøre paa anden Maade end den faktiske Maade, hvorpaa det var blevet bekræftet. Den foreslaaede Dagsorden, der, saa vidt jeg opfatter den, kun gaar ud paa, hvad baade Flertallet og Mindretallet og den ærede Minister ere fuldstommen

enige om, kan jeg selvfølgelig ikke have Noget imod at stemme for; og jeg skal tilraade alle tilstedeværende ærede Medlemmer at give deres Stemme, fordi den virkelig ikke indeholder Andet, end hvad der er fuldstommen forrekt og rigtigt. Da jeg begyndte med at beskylde, at Sagen ikke tidligere er kommen til Forhandling, skal jeg dertil sige en Beslagelse over, at denne Sag nu ikke kommer til Forhandling i sin Helhed; men at det ærede Medlem trækker en enkelt Del frem af den Sag, som vi havde til Behandling ijsor, en enkelt Del af den Dagsorden, der da forelaa, og navnlig den, som Mindretallet troede at kunne slutte sig til, medens de andre Resolutioner, som naturligvis indeholdt en langt stærkere Kritik over Politidirektørens Optræden, henstaa uafgjorte. Det vil navnlig erindres, at der var Tale om, hvorvidt der havde fundet en ulovlig Beslaglæggelse Sted eller ikke. Vi fik vidtløftige Forhør, som efter min og forskjellige andre Medlemmers Mening paa det klareste godtgjorde, at der ikke havde fundet Noget Sted, som kunde kaldes Beslaglæggelse. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds mente det Modsatte; men jeg troer, at vi ved at trykke en Del i Betænkningen, have dokumentet, at der ikke forelaa en saadan. Det undrer mig noget, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds, naar han har fundet Anledning til at drage et Punkt frem, og netop har fundet sig foranlediget dertil ved nogle Ytringer af Politidirektøren i Ministeraltidenden, da ikke ogsaa har fundet sig foranlediget til at drage Sagen frem i dens Helhed; saa kunde vi have diskutert Sagen, og saa kunde det have viist sig, om der ogsaa paa andre Punkter var Anledning til den Kritik over Politidirektørens Optræden, som Udvalgets Flertal havde anstillet.

Formanden: Jeg skulde dog advare mod at drage disse Sider af Sagen, som ikke foreligge her, ind under Debatten.

J. M. Hansen: Maa det dog være mig tilladt at sige, at det ærede Medlem viser en ganske forunderlig Glemsomhed — jeg antager nemlig, det maa være Glemsomhed — thi den nævnte Indstilling var den eneste, der da forelaa, og jeg har altsaa ikke taget nogen Indstilling frem blandt andre. Det var den eneste Sag, der laa for til Forhandling, og det er altsaa ganske mærkværdigt, at det ærede Medlem, som selv var Medlem af Udvalget, og som saaledes maa vide, at vi ikke havde bragt noget andet Forslag frem til Resolution, kan sige, at vi have taget denne Indstilling frem blandt mange andre. Jeg forstaaar ikke, at det ærede Medlem har villet udtale Sligt uden i Forveien at se efter, hvorledes Sagen forholdt sig. Han fandt paany Anledning til at konstatere, at det omtalte Forbud ikke gjaldt